

Μθ 9,18-26

Μρ 5,21-43

Λκ 8,40-56

Ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου

Σήμερα θά πᾶμε μιά **ἐπίσκεψη σ' ἓνα ἀπό τά σπίτια τῆς Καπερναοῦμ**. Πολύ πόνος κρύβει αὐτό τό σπίτι. Πάει καιρός τώρα πού δέν ἀκούγονται ἐδῶ γέλια καί χαρές. Τό μονάκριβο παιδί τῆς οἰκογένειας -ἓνα δωδεκάχρονο κορίτσι- εἶναι βαριά ἄρρωστο, ἐτοιμοθάνατο. Καταλαβαίνετε, τό χαμόγελο ἔσβησε ἀπό τά χεῖλη τῶν γονιῶν, ἡ θλίψη σφίγγει τήν καρδιά τους.

Στήν παραλία τῆς **Καπερναοῦμ** κόσμος πολὺς περιμένει μέ λαχτάρα καί πάλι τόν Ἰησοῦ. Ἀνάμεσα στό πλῆθος διακρίνουμε τόν πονεμένο πατέρα. Ἔχει ἀκούσει γιά τόν Ἰησοῦ. Ἔμαθε πῶς θεράπευσε πολλούς ἄρρώστους ἀπό βαρεῖες ἀσθένειες. Μέσα του ζωντάνεψε ἡ ἐλπίδα: Μήπως θά μπορούσε νά θεραπεύσει καί τό δικό του τό παιδί; Μόνο νά προλάβει...

Νά 'τος, ὁ Ἰησοῦς φάνηκε! Τρέχει ὁ πονεμένος πατέρας. Ξεχνᾷ τήν ὑψηλή κοινωνική του θέση· ἦταν **ἀρχισυνάγωγος**, ὑπεύθυνος γιά τήν τήρηση τῆς τάξης σέ μία ἀπό τίς συναγωγές, ὅπου μαζεύονταν οἱ Ἰουδαῖοι γιά νά μελετήσουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, τήν Παλαιά Διαθήκη. Ἦταν, δηλαδή, σεβαστό πρόσωπο στήν κοινωνία τῆς Καπερναοῦμ ὁ **Ἰάειρος**· αὐτό ἦταν τ' ὄνομά του.

Ὁ πόνος ὅμως τόν ρίχνει στά γόνατα. **Γονατιστός παρακαλεῖ**

τόν Ἰησοῦ: «Ἐλα, Σέ παρακαλῶ, στό σπίτι μου. Ἡ κόρη μου ἀργοπεθαίνει. Σέ ἱκετεύω, ἔλα νά βάλεις τό χέρι Σου πάνω της γιά νά θεραπευτεῖ καί νά ζήσει».

Ὁ Ἰησοῦς συμπονώντας τόν δυστυχισμένο πατέρα, τόν καθησυχάζει καί τόν ἀκολουθεῖ. Στόν δρόμο πρός τό σπίτι τοῦ ἀρχισυναγώγου τά πλήθη συνωστίζονται γύρω ἀπό τόν Χριστό.

Ἔτσι βρίσκει εὐκαιρία μιά δυστυχισμένη γυναίκα νά πλησιάσει καί ν' ἀγγίξει τήν ἄκρη ἀπό τό ἱμάτιο τοῦ Χριστοῦ. Νόμισε ὅτι κανεῖς δέν θά τήν πάρει εἴδηση. Ἦταν **αἰμορροοῦσα**, ὑπέφερε ἀπό ἀσταμάτητες αἱμορραγίες **δώδεκα χρόνια**. Εἶχε χάσει πολύ αἷμα κι ἐνιωθε φοβερά **ἐξαντλημένη**. Ἐπιπλέον, τόσα χρόνια ἔμενε **ἀπομονωμένη** ἀπ' ὅλους ἐξαιτίας τῆς ἀρρώστιας της. Νά, ὅμως, πού τώρα τολμᾷ νά πλησιάσει. Σκέφτεται καθῶς προχωρεῖ: «Κι ἂν μόνο ἀγγίξω τό ἱμάτιο τοῦ Χριστοῦ, θά γίνω καλά». Εἶναι **δυνατή ἡ πίστη της** στόν Χριστό. Καί ὁ Χριστός μας, πού ὅλα τά γνωρίζει, θά βραβεύσει τή δυνατή της πίστη. Πραγματικά, μόλις ἡ ἀρρωστη γυναίκα ἄγγιξε τό ροῦχο τοῦ Ἰησοῦ, σταμάτησε ἡ αἱμορραγία! Αὐτό πού δέν μπορούσαν χρόνια τώρα νά τό καταφέρουν τόσοι γιατροί, ὁ Χριστός μας τῆς τό χάρισε μέσα σέ μιά στιγμή.

- Ποιός μέ ἄγγιξε; ρωτᾷ ὁ Ἰησοῦς, γιατί θέλει νά φανερώσει σ' ὅλους τήν πίστη τῆς αἰμορροοῦσας.

- Κύριε, τά πλήθη στριμώχνονται γύρω σου, πέφτουν πάνω σου καί λές «ποιός μέ ἄγγιξε;»! ἀποκρίνεται αὐθόρμητα ὁ Πέτρος.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἐπιμένει. Πέφτει στά γόνατα μπροστά Του ἡ αἰμορροοῦσα καί ὁμολογεῖ σέ ὅλους τί συνέβη.

- Θάρρος, κόρη μου! τήν ἐνθαρρύνει ὁ Χριστός μας. Ἡ πίστη σου σ' ἔχει σώσει. Πήγαινε στό καλό!

Ἐνῶ μιλοῦσε ἀκόμη ὁ Χριστός, καταφτάνει κάποιος ἀπό τό σπίτι τοῦ Ἰαίρου. Φέρνει τό δυσάρεστο μήνυμα: «Ἡ κόρη σου πέθανε. Μήν κουράζεις τόν Διδάσκαλο. Δέν ὑπάρχει λόγος πλέον νά ἔρθει ὥς τό σπίτι σου».

Ράγισε ή πατρική καρδιά. Έσβησε ή έλπίδα. Τό πίστευε πώς ό Χριστός μπορούσε νά θεραπεύσει τό έτοιμοθάνατο παιδί του. Τώρα όμως; Τώρα ήταν νεκρό.

Μά τί άκούει τόν Κύριο νά του λέει; **«Μή φοβού· μόνον πίστευε και σωθήσεται»**. «Μήν τά χάνεις, Ίάειρε! Έξακολούθησε νά στηρίζεις τίς έλπίδες σου σέ μένα και θά σωθεϊ τό παιδί σου». Τί έννοει ό Χριστός μ' αυτά τά λόγια; Άφοϋ τώρα πιά όλα έχουν τελειώσει...

Φτάνουν στό σπίτι του Ίαείρου. Όλοι κλαίνε, θρηνοϋν άπαρηγόρητοι γιά τόν θάνατο του μικρού κοριτσιού. Ό Ίησοϋς όμως τούς λέει: **«Μήν κλαίτε! Δέν πέθανε τό παιδί, αλλά κοιμάται»**.

Τί παράξενα πού είναι τά λόγια αυτού του Διδασκάλου! Όλοι ήταν βεβαιωμένοι γιά τόν θάνατο του παιδιού. Κάποιοι κρυφογελοϋν, Τόν είρωνεύονται.

Ό Χριστός μπαίνει μέσα στό σπίτι, στό δωμάτιο όπου ήταν τό νεκρό κορίτσι. Βγάζει όλους τούς άλλους έξω. Κρατά μαζί Του μόνο τούς γονείς του κοριτσιού και τρεις από τούς μαθητές Του: τόν Πέτρο, τόν Ίάκωβο και τόν Ίωάννη. Τόν κοιποϋν όλοι μέ άπορία. Τί θά κάνει;

Ό Κύριός μας πιάνει τό χέρι του νεκρού κοριτσιού. Έπειτα, σάν νά ήθελε νά τό ξυπνήσει από τόν συνηθισμένο ύπνο, λέει γλυκά: **«Ξύπνα, κορίτσι μου!»**. Και τότε -τί θαυμαστό!- άμέσως τό παιδί σηκώνεται και αρχίζει νά περπατά! Ό Κύριος τό άνέστησε!

Ποιός μπορεί νά περιγράψει τήν έκπληξη, τήν άσυγκράτητη χαρά και τήν εϋγνωμοσύνη πού νιώθουν οί γονείς! Ό Ίησοϋς τούς προτρέπει νά δώσουν στό παιδί νά φάει. Δέν έχουν πλέον καμία άμφιβολία· τό παιδί τους έγινε έντελώς καλά.

Ό Χριστός νίκησε τόν θάνατο

Συγκλονιστική ή σημερινή μας επίσκεψη στό πονεμένο σπίτι της

Καπερναούμ. Ἄν πᾶμε στό σπίτι ἑνός νεκροῦ καί πούμε στούς συγγενεῖς του «δέν πέθανε ὁ ἄνθρωπός σας ἀλλά κοιμᾶται», θά νομίσουν ὅτι τούς κοροϊδεύουμε. Ὁ Χριστός ὅμως σ' ἐκείνους πού ἐκκλαιγαν ἀπαρηγόρητοι τί εἶπε; **«Μὴν κλαῖτε, δέν πέθανε ἀλλά κοιμᾶται!»**.

Ὁ Χριστός ὀνομάζει **τόν θάνατο ὕπνο**. Καί ἡ Ἐκκλησία ὀνομάζει **τούς νεκρούς κεκοιμημένους**. Ἐτσι ἀποκαλύπτεται σέ μᾶς μιά μεγάλη ἀλήθεια: Ὅπως ὁ ἄνθρωπος πού κουρασμένος πέφτει γιά νά κοιμηθεῖ θά ξυπνήσει, ἔτσι καί οἱ νεκροί δέν χάνονται, ἀλλά **κοιμούνται γιά νά ξυπνήσουν**. Ἡ ζωή δέν σταματᾷ στόν τάφο. Τήν ἴδια στιγμή πού κλείνουν τά μάτια τους οἱ ἄνθρωποι σ' αὐτή τή ζωή, **ἀνοίγουν τά μάτια τῆς ψυχῆς τους στήν ἄλλη ζωή** καί ἀντικρύζουν τόν σωτήρα μας Χριστό. Γι' αὐτό οἱ πρῶτοι χριστιανοί δέν δεῖλιαζαν ὅταν οἱ διώκτες τούς ἀπειλοῦσαν μέ θάνατο. Ἀκόμη καί **μικρά παιδιά περίμεναν χωρίς φόβο τόν θάνατο**, γιατί θά τούς ἔφερνε κοντά στόν Χριστό!

Παιδιά, ἡ ζωή μας ἔχει πολλές χαρές. Θά ἦταν ὅμως ψέμα ἂν σᾶς ἔλεγα ὅτι ἔχει μόνο χαρές. Ἄν στρέψουμε τό βλέμμα γύρω μας θά δοῦμε πολλούς νά ὑποφέρουν· ἄλλοι ταλαιπωροῦνται ἀπό μιά σοβαρή ἀρρώστια, ἄλλοι πονοῦν γιατί ἔχουν χάσει κάποιο ἀπό τά ἀγαπημένα τους πρόσωπα.

Σκεφτήκατε ποτέ ὅτι θά μπορούσαμε νά εἴμαστε κι ἐμεῖς στή δική τους θέση; Κι ἂν συμβεῖ κάτι τέτοιο -δέν αποκλείεται καί νά 'χει συμβεῖ σέ κάποιον ἀπό μᾶς-, τί θά κάνουμε; Θά ἀπελπισοῦμε; Ὁχι. Σίγουρα πονᾶμε, **λυπόμαστε γιά τόν ἀποχωρισμό ἀπό τούς ἀγαπημένους μας**, γιατί θέλουμε νά τούς ἔχουμε κοντά μας, νά τούς βλέπουμε. Ὅταν ὅμως ξέρουμε ὅτι οἱ νεκροί μας δέν χάθηκαν, ἀλλά ζοῦν μέσα στήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, εἴμαστε **εἰρηνικοί**. Δέν ἀπελπίζομαστε. Ἀντίθετα, ἀγωνιζόμαστε νά εἴμαστε παιδιά τοῦ Θεοῦ, γιά νά χάρισει καί σ' ἐμᾶς τόν παράδεισο, ὅπου **θά συναντήσουμε τόν Ἰδιο καί τούς ἀγαπημένους μας**.

Σήμερα, είδαμε τόν Κύριό μας ν' ανασταίνει τό δωδεκάχρονο κορίτσι. Αὐτός πού μ' ἔναν λόγο Του δημιούργησε τά σύμπαντα, Αὐτός διέταξε καί τό νεκρό κορίτσι ν' αναστηθεῖ καί αναστήθηκε. Μά εἶναι δυνατόν τά νεκρά σώματα ν' ἀκοῦν; Ὁχι, βέβαια. Κι ὅμως, τή φωνή τοῦ Χριστοῦ τήν ἀκοῦν καί τήν ὑπακοῦν· γιατί **Αὐτός εἶναι ὁ δημιουργός τῆς ζωῆς καί νικητής τοῦ θανάτου!**

Κι ὅπως ἀνέστησε τήν κόρη τοῦ Ἰαείρου, ἔτσι θά ἀναστήσει καί ἐμᾶς καί ὅλους τούς ἀγαπημένους μας κατά τή Δευτέρα Του Παρουσία. Αὐτή τήν πίστη ὁμολογοῦμε κάθε φορά πού λέμε τό Σύμβολο τῆς πίστεως μας. Θυμάστε πῶς τελειώνει τό «Πιστεύω»; **«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».** Μέ ἀπλά λόγια: «Περιμένω μέ λαχτάρα τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν καί τή μέλλουσα αἰώνια ζωή!».

**Ὁ ἀναστημένος Κύριός μας
τόν θάνατο ἔχει νικήσει
καί στή Δευτέρα Παρουσία Του
ὅλους θά μᾶς ἀναστήσει.
Στ' ἀγαπημένα Του παιδιά
τόν παράδεισο θέ νά χαρίσει!**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ὁ Χριστός νίκησε τόν θάνατο: προβολή.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Παιχνίδι.